

ԲԱՆԱՍՏԵՂՆԱԿԱՆ

ԳՆԱ՝ ԸՍԻՆ, ԿԱՂՈՒՈՐՆԱՍ...

ՔԵ՛Ձ՝ ՈՐ ԱՐՅՈՒՆՔ ՄԸ ԵՂԱՐ...

... Բայց կը մըսիմ այս սան մէջ, սիրեն անկըրակ պանելուս...
 — Պէ՛տք է, ըսին, օրերուն՝ խոր ու անցնող կարաւան,
 Թողուլ գանձերը հոգւոյն...: Մոռացումէն վերջ անյոյս,
 Անոնք նոր ցաւ ու նոր կեանք իբրեւ պիտի լեզ ետ գան...:

Ըսին թէ հո՛ն՝ մութին մէջ, գտնես դուն ետըդ պիտի,
 Միակ ընկերն աննահանջ՝ կեանքի խաղին, ցաւերուն,
 Ու պատկերն ալ երազիդ հանել ըլլար զայն փայլի,
 Զայն վերածել մասնուրի՝ աղօթքիդ աչք մը ժրպտուն...

Հոն սրբելու երբայիւր աչքերուդ ցաւը մըրին,
 Ու մերք գայիւր ալ իբրաւ արցունք դառնալ, ու լեցուիլ,
 Որ խորիդ ըլլար ըսպիտակ, ու հիւրընկալ՝ ցաւերու...:

Ըսին թէ մարդ կը մեծնայ երբ ծնւադրէ մասնուրին...:
 Սրբով ինծի շարունակ գընա՛ ըսին, կ'աղուորնա...
 ... Բայց ինձ չըսին թէ այսպէս սիրք խեղդելն է դրժուար...:

1943

ԱՆԵԼ

